

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko A. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu częściowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- III. przyznaje adw. A. O. ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 listopada 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów art. 361 § 1 i 2 w zw. z art. 471 k.c. oraz art. 321 § 1 k.p.c., powódka E. K. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawiła w formie dwóch pytań:

„1. Czy za wartość hipotetyczną stanu majątku poszkodowanego, który istniałby gdyby szkoda nie nastąpiła, można uznać wartość gospodarstwa rolnego wynikającą z opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości sporządzoną w postępowaniu o zapłatę odszkodowania? Jeśli tak, to jaka różnica wartości gospodarstwa rolnego wynikająca z porównania opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości przeprowadzonej w postępowaniu o zniesienie współwłasności z opinią sporządzoną w sprawie o zapłatę odszkodowania, byłaby wystarczającą podstawą do stwierdzenia szkody wywołanej niezgłoszeniem przez profesjonalnego pełnomocnika zastrzeżeń do opinii biegłego?”

„2. Czy w sprawach o odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy o zastępstwo procesowe, Sąd badając zaistnienie normalnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zdarzeniem szkodzącym z uwagi na występujący w tego typu sprawach czynnik autonomicznego podmiotu trzeciego (tj. strony przeciwnej i sądu) może poprzestać na ustaleniu odpowiednio wysokiego stopnia prawdopodobieństwa istnienia związku przyczynowego pomiędzy działaniem/zaniechaniem sprawcy (profesjonalnego pełnomocnika), a powstałą w majątku klienta szkodą?”

W odpowiedzi na skargę pozwany A. P. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno

odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania dlaczego jest ono istotne.

Uzasadnienie wniosku powódki nie zawiera tych elementów, a sformułowane w skardze pytania nie odpowiadają cechom istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu powołanego przepisu. Przedstawione kwestie nie mają uogólnionego, uniwersalnego waloru, a ich rozwiązanie nie sprawia poważnych trudności, które wymagałyby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Postawione przez skarżącą pytania opierają się na konkretnych okolicznościach faktycznych sprawy, a odczytywane razem z uzupełniającymi je wywodami zmierzają do zakwestionowania oceny Sądu odwoławczego wyrażonej na ich tle oraz opartego na niej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Kwestie te to w istocie zarzuty skargi przedstawione w zmodyfikowanej formie, co więcej, oparte na twierdzeniach po części niezgodnych z ustaleniami Sądu Apelacyjnego lub nie mających w nich oparcia.

Należy przypomnieć, że skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, silnie nacechowany pierwiastkiem publicznoprawnym, a rolą Sądu Najwyższego nie jest weryfikacja prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej ani usuwanie wszystkich ewentualnych wad prawomocnych orzeczeń.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym rozstrzygnięto stosownie do § 4 ust. 1, § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015 r. poz. 1801).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pozwanemu rozstrzygnięto na podstawie art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

jw